

ВЖГЛЕКОПАЧ

Надоле! Надоле! Надоле!
В студените бездни слезни,
където тела полуголи
се гърчат край черни стени;
де опват се мишци железни
и техният удар звъни
сред мрака на страшните бездни
с протеста за слънчеви дни,
с протеста за отдих, за воля,
за въздух, простори, ширини. —
Надоле, надолe, надолe,
надолe слезни!

Слезни в тези мрачни утроби
на хищната майка земя,
слезни между братята роби —
в морето от вечна тъма,
и твоята лампичка бледа
ще бжде там ярка звезда,
там сноп от лъчи ще огледа
зловещия храм на труда,
зловещите тези юдо̀ли,
де няма ни нощи, ни дни —
Надоле, надолe, надолe,
надолe слезни!

